

L é l e k l a k ó

Úgy érzem, egy idegen él bennem
léleklakó, messze idegen,
aki szárnyal a mély végtelenben,
s földiekben nem közös velem.

Óvői az emlékek és múltak,
enyém csak a toll és a papír,
s a könnyek az én szememből hullnak,
akkor, mikor az ő lelke sír.

Tengernek születtem

Tengernek születtem,
s csak egy vízcsepp lettem.
Erdőnek születtem,
s egy árva fa lettem.

Madárnak születtem
és csak két szárny lettem.

Két szárny lettem csupán,
amely meg-meglebben,
fölszálltam s eltűntem

a kék végtelenben.

Amikor egyedül maradsz

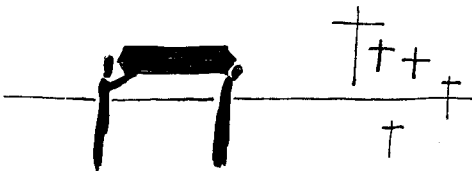
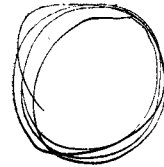
Amikor egyedül maradsz,
ott sírsz, ahol senki se lát,
nem törődik senki veled,
már nincs rokon, és nincs barát.

Ha befogad egy jó Otthon,
mindent kapsz, csak magányt nem ad,
a fal felé kell fordulnod,
hogy átsírhasd az éjszakád.

Ú t v é g e

Mikor az utunk véget ér,
fáradt bennünk a vér, az ér,
már nem érdekel a jelen,
csak az örök, a végtelen.

Lelkünk a múltba menekül,
folyton beljebb, szüntelenül
és egyszer olyan messzi jár,
hogy nem tud visszajönni már.

Vámos István rajzai